

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziewiąta izba)

z dnia 8 maja 2019 r. *

Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Przejęcie przedsiębiorstw – Dyrektywa 2001/23/WE –
Artykuł 1 ust. 1 – Zakres stosowania – Kryteria oceny przejęcia – Przejęcie klientów –
Przeniesienie wszystkich usług finansowych banku, z wyłączeniem personelu, do spółki
pośrednictwa giełdowego

W sprawie C-194/18

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Vrhovno sodišče (sąd najwyższy, Słowenia) postanowieniem z dnia
20 lutego 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 19 marca 2018 r., w postępowaniu:

Jadran Dodič

przeciwko

Banka Koper,

Alta Invest

TRYBUNAŁ (dziewiąta izba),

w składzie: K. Jürimäe, prezes izby, D. Šváby i N. Piçarra (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: G. Hogan,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu J. Dodiča przez M. Blatnika oraz M. Dodiča, prawników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Kellerbauera oraz B. Rous Demiri, działających
w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: słoweński.

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. 2001, L 82, s. 16).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania toczącego się pomiędzy Jadranem Dodičem a Banka Koper i Alta Invest w przedmiocie zgodności z prawem rozwiązania z nim umowy o pracę.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motyw 3 dyrektywy 2001/23 stanowi, że „[k]onieczne jest zapewnienie ochrony pracowników w przypadku zmiany pracodawcy, w szczególności zapewnienie przestrzegania ich praw”.
- 4 Artykuł 1 ust. 1 tej dyrektywy stanowi:
  - a) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do każdego przypadku przejęcia przedsiębiorstwa, zakładu lub części przedsiębiorstwa, zakładu, przez innego pracodawcę w wyniku prawnego przeniesienia własności lub łączenia.
  - b) Zgodnie z lit. a) i dalszymi postanowieniami niniejszego artykułu, przejęcie w rozumieniu niniejszej dyrektywy, następuje wtedy, kiedy przejmowana jest jednostka gospodarcza, któr[a] zachowuje swoją tożsamość, oznaczającą zorganizowane połączenie zasobów, którego celem jest prowadzenie działalności gospodarczej, bez względu na to, czy jest to działalność podstawowa czy pomocnicza”.

Prawo słoweńskie

- 5 Artykuł 73 ust. 1 Zakon o delovnih razmerih (ustawy o stosunkach pracy) (Uradni list RS, nr 21/13, zwanej dalej „ZDR”) stanowi:

„Jeżeli ze względu na prawne przejęcie przedsiębiorstwa lub części przedsiębiorstwa, które nastąpiło na podstawie ustawy, innego przepisu prawa, transakcji prawnej lub prawomocnego wyroku, albo w wyniku połączenia lub podziału, nastąpi zmiana pracodawcy, określone w umowie prawa oraz inne prawa i obowiązki pracowników wynikające ze stosunku pracy, które istniały w dniu przejęcia wobec pracodawcy zbywającego, przechodzą na pracodawcę przejmującego”.
- 6 Artykuł 88 ust. 1 akapit pierwszy ZDR stanowi:

„Przyczyny zwykłego rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę są następujące:

ustanie konieczności wykonywania niektórych obowiązków na warunkach określonych w umowie o pracę ze względów ekonomicznych, organizacyjnych, technologicznych, strukturalnych lub podobnych względów leżących po stronie pracodawcy”.
- 7 Zgodnie z brzmieniem art. 89 ust. 1 akapit siódmy ZDR:

„[...] za bezzasadną przyczynę zwykłego rozwiązania umowy o pracę uznaje się również zmianę pracodawcy zgodnie z art. 73 ust. 1 niniejszej ustawy”.

8 Artykuł 159 ust. 1 Zakon o trgu finančnih instrumentov (ustawy o rynku instrumentów finansowych) (Uradni list RS, nr 108/10, zwanej dalej „ZTFI”) uściśla zasady znajdujące zastosowanie w wypadku, gdy „[...] zgrupowanie wspólników spółki pośrednictwa giełdowego podejmie decyzję o rozwiązaniu spółki pośrednictwa giełdowego i wszczęciu postępowania likwidacyjnego, to znaczy podejmie decyzję o zmianie działalności spółki pośrednictwa giełdowego w tym sensie, że spółka ta zakończy świadczenie usług inwestycyjnych oraz prowadzenie działalności inwestycyjnej”.

9 Artykuł 159 ust. 3 ZTFI stanowi:

„W przypadku, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, spółka pośrednictwa giełdowego musi:

1. wykonać wszystkie czynności niezbędne do przejęcia:

- instrumentów finansowych i innych aktywów klientów, którymi zarządza;
- rachunków odnoszących się do niematerialnych, dłużnych papierów wartościowych klientów, oraz
- innych usług świadczonych klientom

innemu podmiotowi, który zgodnie z art. 32 niniejszej ustawy posiada zezwolenie na świadczenie usług inwestycyjnych i prowadzenie działalności inwestycyjnej w Słowenii;

2. zapewnić, że podmiot, o którym mowa w pkt 1 niniejszego ustępu, przejmie:

- całą dokumentację dotyczącą usług inwestycyjnych i działalności inwestycyjnej, do której przechowywania zobowiązana była spółka pośrednictwa giełdowego, oraz
- wszystkie obowiązki i zobowiązania spółki pośrednictwa giełdowego związane z zarządzaniem wspomnianą dokumentacją i jej przechowywaniem, a także z dostępem do niej”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

10 W dniu 23 grudnia 2011 r. Banka Koper podjął decyzję o zakończeniu świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej oraz świadczenia usług maklerskich.

11 W dniu 27 czerwca 2012 r. Banka Koper zawarł z Alta Invest umowę przejęcia na podstawie art. 159 ZTFI, w której ustalono, że Banka Koper dokona na rzecz Alta Invest przeniesienia instrumentów finansowych i innych zarządzanych przez siebie aktywów klientów, rachunków odnoszących się do niematerialnych, dłużnych papierów wartościowych swoich klientów, innych usług inwestycyjnych i usług pomocniczych w rozumieniu ZTFI, a także archiwów, tj. dokumentacji dotyczącej usług oraz działalności inwestycyjnej, którą Banka Koper miał obowiązek przechowywać dla tych klientów. Ponadto ustalono, że Banka Koper będzie prowadzić działalność na rzecz Alta Invest jako zależny makler giełdowy.

12 W lipcu 2012 r. Banka Koper poinformował wszystkich klientów, dla których świadczył usługi maklerskie, że zaprzestaje prowadzenia tej działalności. W związku z tym poinformował ich między innymi o możliwości nawiązania współpracy z Alta Invest i zaoferował specjalne przywileje w tym względzie, takie jak pokrycie opłat transferowych. Banka Koper poinformował również swoich klientów, że brak odpowiedzi zostanie uznany za zgodę na przeniesienie do Alta Invest. W efekcie 91% klientów Banka Koper zwróciło się do Alta Invest, przy czym większość związała się z tym ostatnim podmiotem w drodze wyraźnego oświadczenia woli.

- 13 Następnie Banka Koper został wykluczony z obrotu na giełdzie w Lublanie (Słowenia), a centralny bank Słowenii wydał decyzję zezwalającą mu na świadczenie usług w charakterze zależnego maklera giełdowego.
- 14 W dniu 17 września 2012 r. Banka Koper przyjął nowy regulamin planowania stanowisk pracy, na którego podstawie zlikwidował wydział usług inwestycyjnych, między innymi stanowiska maklerów giełdowych.
- 15 W tym właśnie kontekście nastąpiło rozwiązanie umów o pracę z powodów ekonomicznych ze wszystkimi pracownikami wydziału usług inwestycyjnych Banka Koper, w tym zawartej z J. Dodičem w dniu 30 czerwca 2011 r. i rozwiązanej w dniu 11 października 2012 r. umowy o pracę na czas nieokreślony w charakterze maklera giełdowego.
- 16 Banka Koper zaproponował w tym samym czasie wszystkim pracownikom tego wydziału usług inwestycyjnych zawarcie nowych umów o pracę na innych stanowiskach.
- 17 Jadran Dodič nie przyjął tej propozycji, uznając, że oferowane stanowisko nie było odpowiednie. Następnie przed sądami słoweńskimi zaskarżył rozwiązanie stosunku pracy i zażądał przywrócenia do pracy w Banka Koper, a nawet w Alta Invest. Utrzymuje, że Banka Koper przeniósł swoją działalność w zakresie usług maklerskich do Alta Invest, w rozumieniu art. 73 ZDR, który dokonuje transpozycji do prawa słoweńskiego art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23. Tym samym w następstwie przejęcia ustalonego w umowie o przejęciu z dnia 27 czerwca 2012 r. działalność w zakresie usług inwestycyjnych była kontynuowana w ramach Alta Invest za pośrednictwem wydziałów operacyjnych i struktur Banka Koper.
- 18 Przed sądami Banka Koper utrzymywał, że po podjęciu decyzji o zaprzestaniu świadczenia usług maklerskich na rzecz swoich klientów był zobowiązany na podstawie art. 159 ZTFI do przeniesienia rachunków niematerialnych, dłużnych papierów wartościowych klientów do innej osoby prawnej upoważnionej do świadczenia takich samych usług w Słowenii. Podkreślił, że przejęcie nie obejmowało pracowników, pomieszczeń ani narzędzi pracy i że jego klienci mieli możliwość wyboru nowego podmiotu świadczącego usługi inwestycyjne.
- 19 Podobnie, Alta Invest twierdził, że zawarta umowa przejęcia jest konsekwencją bezpośredniego zastosowania art. 159 ZTFI.
- 20 Sąd krajowy pierwszej instancji orzekł, że nie zostały spełnione warunki przejęcia przedsiębiorstwa, gdyż nie zachowana została tożsamość przedsiębiorstwa ani pod względem ekonomicznym, ani funkcjonalnym. Podkreślił po pierwsze, że umowa przejęcia zawarta między Banka Koper a Alta Invest nie przewidywała przejęcia żadnych nieruchomości, praw ani pracowników, a po drugie, że klienci dobrowolnie dokonali wyboru przeniesienia swoich papierów wartościowych do Alta Invest „lub jakiegokolwiek innej spółki pośrednictwa giełdowego”. W tych okolicznościach przejęcie na podstawie omawianej umowy nie mogło zostać zakwalifikowane jako „przejęcie przedsiębiorstwa” albo „części przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23.
- 21 Sąd apelacyjny stwierdził również, że nie doszło do przejęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23, ponieważ umowa przejęcia zawarta między Banka Koper i Alta Invest nie wiązała się ze zmianą pracodawcy w rozumieniu tego przepisu. Sąd ten uznał za rozstrzygający brak transferu klientów pierwszego przedsiębiorstwa do drugiego. Uściślił w tym względzie, że okoliczność, iż prawie wszyscy klienci postanowili de facto zwrócić się do Alta Invest, była niewystarczająca do stwierdzenia „przejęcia przedsiębiorstwa” w rozumieniu dyrektywy 2001/23. Ponadto okoliczność, że Banka Koper w dalszym ciągu prowadził działalność w zakresie pośrednictwa giełdowego na rzecz Alta Invest, potwierdza zdaniem tego sądu brak przejęcia przedsiębiorstwa.

- 22 Od tego ostatniego wyroku J. Dodič wniósł skargę rewizyjną do sądu odsyłającego, twierdząc że okoliczność, iż 91% klientów Banka Koper faktycznie przeniosło swoje papiery wartościowe do Alta Invest, pozwalała stwierdzić przejęcie przedsiębiorstwa.
- 23 Sąd ten oddalił tę skargę na tej podstawie, że zaprzestanie działalności maklerskiej, prowadzenie zależnej działalności maklerskiej oraz brak transferu zasobów materialnych, pracowników lub struktury organizacyjnej nie pozwalają stwierdzić, że nastąpiło „przejęcie przedsiębiorstwa” w rozumieniu dyrektywy 2001/23. Podkreślił również swobodę wyboru klientów Banka Koper oraz prawny obowiązek Banka Koper do zapewnienia ciągłości ochrony praw klientów poprzez przekazanie całej dokumentacji innej spółce maklerskiej w przypadku, gdyby klienci nie podjęli swoich depozytów po ogłoszeniu zaprzestania działalności.
- 24 Jadran Dodič wniósł wobec tego skargę konstytucyjną do Ustavno sodišče (trybunału konstytucyjnego, Słowenia), podnosząc oczywiście błędną i arbitralną wykładnię dyrektywy 2001/23, a także bezzasadne oddalenie jego wniosku o wystąpienie z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału. Sąd ten uchylił wyrok Vrhovno sodišče (sądu najwyższego, Słowenia) i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania. Stwierdził on zasadniczo, że sąd odsyłający nie odpowiedział na pytania wnoszącego rewizję dotyczące „przejęcia przedsiębiorstwa” w rozumieniu dyrektywy 2001/23.
- 25 W ramach powtórnego badania rozpatrywanej sprawy sąd odsyłający stawia sobie pytanie, czy w okolicznościach tego wypadku można stwierdzić, że nastąpiło „przejęcie przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23.
- 26 Podkreśla przede wszystkim, że transfer instrumentów finansowych i innych aktywów klientów, rachunków niematerialnych, dłużnych papierów wartościowych, innych usług inwestycyjnych, a także archiwów do innego upoważnionego przedsiębiorstwa stanowił warunek prawny, jaki Banka Koper powinien spełnić w wypadku zaprzestania działalności pośrednictwa giełdowego. Sąd odsyłający zauważa następnie, że klienci Banka Koper nie byli związani tym transferem, ponieważ zachowali prawo wyboru nowej spółki pośrednictwa giełdowego. Przypomina wreszcie, że Banka Koper nie przeniósł swoich pracowników ani narzędzi czy struktur organizacyjnych pracy do Alta Invest. W tym względzie sąd odsyłający uściśla, że w wypadku stwierdzenia, że nastąpiło przejęcie przedsiębiorstwa, oczywiste jest, iż klauzula umowy wyłączająca przejęcie pracowników stałaby się bezskuteczna, chociaż jego wątpliwości nie dotyczą tego, czy strony umowy przejęcia mogły wykluczyć przeniesienie pracowników.
- 27 W tej sytuacji Vrhovno sodišče (sąd najwyższy, Słowenia) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE należy interpretować w ten sposób, że za prawne przejęcie przedsiębiorstwa lub części przedsiębiorstwa należy również uznać takie przejęcie, jakie miało miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy, którego przedmiotem były instrumenty finansowe i inne aktywa klientów (w szczególności papiery wartościowe), rachunkowość związana z niematerialnymi, dłużnymi papierami wartościowymi klientów oraz inne usługi finansowe i usługi pomocnicze, a także archiwum, biorąc pod uwagę, że po zakończeniu działalności maklerskiej przez pierwszego pozwanego powierzenie świadczenia wspomnianych usług drugiemu pozwanemu ostatecznie zależało od decyzji zlecniodawców (klientów)?
- 2) Czy w ww. okolicznościach decydujące znaczenie ma liczba klientów, na rzecz których, po zakończeniu działalności maklerskiej przez pierwszego pozwanego, drugi pozwany obecnie świadczy takie usługi?

- 3) Czy okoliczność, że pierwszy pozwany nadal prowadzi swoją działalność ze zleceniodawcami jako spółka doradztwa finansowego działająca na zasadzie podległości i współpracuje z drugim pozwany w ramach tej funkcji, w jakimś stopniu wpływa na stwierdzenie wystąpienia przejęcia przedsiębiorstwa lub zakładu?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 28 Poprzez swoje pytania prejudycjalne, które trzeba rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23 należy dokonywać w ten sposób, że przejęcie instrumentów finansowych i innych aktywów klientów pierwszego przedsiębiorstwa przez drugie przedsiębiorstwo w następstwie zaprzestania prowadzenia przez to pierwsze działalności, na podstawie umowy, do której zawarcia zobowiązuje ustawodawstwo krajowe, stanowi przejęcie przedsiębiorstwa albo części przedsiębiorstwa nawet w sytuacji, gdy po pierwsze, klienci pierwszego przedsiębiorstwa mogą swobodnie decydować o niepowierzeniu drugiemu przedsiębiorstwu zarządzania swoimi papierami wartościowymi na giełdzie, a po drugie, pierwsze przedsiębiorstwo dalej prowadzi działalność jako zależna spółka maklerska i współpracuje w tym kontekście z drugim przedsiębiorstwem.
- 29 Na wstępie należy przypomnieć, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału, znaczenia art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2001/23 nie można oceniać wyłącznie na podstawie jego wykładni językowej. Ze względu na rozbieżności między wersjami językowymi dyrektywy 2001/23 oraz na różnice w uregulowaniach krajowych dotyczących pojęcia „umownego przeniesienia własności” wykładni tego pojęcia należy dokonać na tyle szeroko, aby odpowiadało ono celowi dyrektywy, jakim jest, jak wynika z jej motywu 3, ochrona pracowników najemnych w przypadku zmiany pracodawcy (wyroki: z dnia 20 stycznia 2011 r., CLECE, C-463/09, EU:C:2011:24, pkt 29; z dnia 20 lipca 2017 r., Piscarreta Ricardo, C-416/16, EU:C:2017:574, pkt 37).
- 30 Należy następnie podkreślić, że dyrektywa 2001/23 znajduje zastosowanie, gdy przejęcie przedsiębiorstwa obejmuje jednostkę gospodarczą zorganizowaną w sposób stały. Pojęcie „jednostki” zawarte w art. 1 ust. 1 tej dyrektywy odsyła zatem do zorganizowanej zbiorowości osób i składników pozwalających na prowadzenie działalności gospodarczej, która realizuje określony cel (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 grudnia 1998 r., Hidalgo i in., C-173/96 i C-247/96, EU:C:1998:595, pkt 25; z dnia 29 lipca 2010 r., UGT-FSP, C-151/09, EU:C:2010:452, pkt 26).
- 31 W sprawie w postępowaniu głównym bezsporne jest, że wydział usług inwestycyjnych Banka Koper stanowił jednostkę gospodarczą, ponieważ wydział ten posiadał zasoby ludzkie i logistyczne pozwalające na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług maklerskich i działalności inwestycyjnej dla zleceniodawców.
- 32 W tej sytuacji okoliczność, że po zaprzestaniu, w rozumieniu art. 159 ZTFI, świadczenia usług inwestycyjnych, a także usług pomocniczych, Banka Koper w dalszym ciągu prowadzi działalność w charakterze zależnej spółki maklerskiej i współpracuje w tym kontekście ze zleceniodawcami, wśród których znajduje się Alta Invest, nie ma co do zasady znaczenia dla zakwalifikowania transakcji rozpatrywanej w postępowaniu głównym jako „przejęcia części przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23.
- 33 Należy wreszcie przypomnieć, że decydującym kryterium dla ustalenia istnienia przejęcia przedsiębiorstwa lub części przedsiębiorstwa w rozumieniu tego przepisu jest okoliczność, czy jednostka gospodarcza zachowuje swą tożsamość, co wynika w szczególności z faktycznej kontynuacji działalności lub jej ponownego podjęcia (wyroki: z dnia 10 grudnia 1998 r., Hidalgo i in., C-173/96 i C-247/96, EU:C:1998:595, pkt 21; a także z dnia 9 września 2015 r., Ferreira da Silva e Brito i in., C-160/14, EU:C:2015:565, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 34 W celu ustalenia, czy warunek ten został spełniony, należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności faktyczne charakteryzujące daną transakcję, do których zalicza się w szczególności rodzaj przedsiębiorstwa lub zakładu, o który chodzi, przejęcie lub brak przejęcia składników majątkowych takich jak budynki i ruchomości, wartość składników niematerialnych w chwili przejęcia, przejęcie lub brak przejęcia pracowników przez nowego pracodawcę, przejęcie lub brak przejęcia klienteli, a także stopień podobieństwa działalności prowadzonej przed przejęciem i po przejęciu oraz czas ewentualnego zawieszenia tej działalności (wyrok z dnia 9 września 2015 r., Ferreira da Silva e Brito i in., C-160/14, EU:C:2015:565, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 Okoliczności te stanowią jednakże tylko częściowe aspekty oceny, której należy dokonać całościowo, i stąd nie można ich oceniać osobno (wyrok z dnia 9 września 2015 r., Ferreira da Silva e Brito i in., C-160/14, EU:C:2015:565, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo). W szczególności waga, jaką należy przypisać poszczególnym kryteriom, różni się oczywiście w zależności od prowadzonej działalności, a nawet stosowanych metod produkcji lub eksploatacji w przedsiębiorstwie, zakładzie lub części zakładu (wyrok z dnia 9 września 2015 r., Ferreira da Silva e Brito i in., C-160/14, EU:C:2015:565, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 W sprawie w postępowaniu głównym bezsporne jest, jak podnosiła Komisja w swoich uwagach na piśmie, że działalność gospodarcza prowadzona przez rozpatrywaną jednostkę nie wymaga do funkcjonowania znaczących składników materialnych. Natomiast, ponieważ ta działalność gospodarcza opiera się głównie na składnikach niematerialnych, ich przejęcie ma szczególne znaczenie dla zakwalifikowania transakcji jako „przejęcia części przedsiębiorstwa”.
- 37 Aktywa niematerialne, na które składają się instrumenty finansowe i inne aktywa zleceńodawców, w tym przypadku klientów, prowadzenie ich rachunków, innych usług inwestycyjnych i usług dodatkowych, jak również prowadzenie archiwów, a mianowicie dokumentacji dotyczącej usług inwestycyjnych i działalności świadczonej na rzecz klientów, składają się bowiem na tożsamość rozpatrywanej jednostki gospodarczej w rozumieniu orzecznictwa, o którym mowa w pkt 33–35 niniejszego wyroku.
- 38 Tymczasem przeniesienie tych składników musi być uzależnione od wyraźnej lub milczącej zgody klientów, ponieważ w kontekście takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym przedsiębiorstwo, które zaprzestaje działalności, nie może wymagać od swoich klientów powierzenia zarządzania ich papierami wartościowymi wybranemu przez siebie przedsiębiorstwu.
- 39 Wynika z tego, po pierwsze, że okoliczność, iż klienci Banka Koper nie byli związani umową przejęcia zawartą z Alta Invest i mogli swobodnie decydować o przeniesieniu swoich papierów wartościowych do Alta Invest, jak zauważa sąd odsyłający, nie może sama w sobie wykluczać zakwalifikowania transakcji jako „przejęcia części przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23.
- 40 Po drugie, wynika z tego, że aby transakcję rozpatrywaną w postępowaniu głównym można było uznać za „przejęcie części przedsiębiorstwa”, należy wykazać, że nastąpiło przejęcie klientów.
- 41 W tym celu należy przeprowadzić ogólną ocenę stanu faktycznego, uwzględniając w szczególności zachęty oferowane klientom Banka Koper do powierzenia zarządzania ich papierami wartościowymi spółce Alta Invest.
- 42 Do sądu odsyłającego należy zatem uwzględnienie, czy klienci mieli wyraźny wybór w zakresie przeniesienia swoich rachunków do Alta Invest, czy też miało miejsce domyślne przeniesienie archiwów dotyczących ich rachunków. W tym kontekście do sądu tego należy ustalenie, czy art. 159 ust. 3 ZTFI wymaga, aby spółka maklerska, która podejmie decyzję o zaprzestaniu działalności, przekazała dokumenty dotyczące rachunków swoich klientów jednej osobie należycie upoważnionej w Słowenii do świadczenia usług inwestycyjnych i prowadzenia działalności inwestycyjnej, czy też dokumenty te mogą zostać przekazane większej liczbie osób.

- 43 Innym czynnikiem, który należy uwzględnić, jest także fakt oferowania zachęt finansowych, takich jak pokrycie opłat transferowych za przeniesienie do Alta Invest.
- 44 Ponadto, chociaż okoliczność, że 91% klientów Banka Koper zgodziło się na powierzenie zarządzania swoimi papierami wartościowymi spółce Alta Invest, wydaje się potwierdzać skuteczność takich zachęt, kwalifikacji jako „przejęcie” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23 nie można dokonać wyłącznie na tej podstawie, że przejście tych klientów nastąpiło po zawarciu przez te dwa przedsiębiorstwa umowy przejęcia.
- 45 Ostatecznie do sądu odsyłającego, który jako jedyny jest właściwy do oceny okoliczności faktycznych rozpatrywanych w postępowaniu głównym i do dokonania wykładni przepisów krajowych, należy ustalenie, czy doszło do „przejęcia części przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23 (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 sierpnia 2018 r., Colino Sigüenza, C-472/16, EU:C:2018:646, pkt 45; z dnia 6 grudnia 2018 r., Montag, C-480/17, EU:C:2018:987, pkt 34).
- 46 Biorąc powyższe pod uwagę, na postawione pytania trzeba odpowiedzieć następująco: wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23 należy dokonywać w ten sposób, że przejęcie instrumentów finansowych i innych aktywów klientów pierwszego przedsiębiorstwa przez drugie przedsiębiorstwo w następstwie zaprzestania prowadzenia przez to pierwsze działalności, na podstawie umowy, do której zawarcia zobowiązuje ustawodawstwo krajowe, nawet gdy klienci pierwszego przedsiębiorstwa mogą swobodnie decydować o niepowierzeniu drugiemu przedsiębiorstwu zarządzania swoimi papierami wartościowymi na giełdzie, może stanowić przejęcie przedsiębiorstwa albo części przedsiębiorstwa, jeśli zostanie wykazane przejęcie klientów, czego ocena jest zadaniem sądu odsyłającego. W tym kontekście nawet bardzo wysoka liczba klientów, którzy faktycznie przenieśli swoje rachunki, nie może sama w sobie być rozstrzygająca dla zakwalifikowania transakcji jako „przejęcia”, a okoliczność, że pierwsze przedsiębiorstwo współpracuje jako zależna spółka maklerska z drugim przedsiębiorstwem, nie ma co do zasady żadnego znaczenia.

W przedmiocie kosztów

- 47 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziewiąta izba) orzeka, co następuje:

Wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy dokonywać w ten sposób, że przejęcie instrumentów finansowych i innych aktywów klientów pierwszego przedsiębiorstwa przez drugie przedsiębiorstwo w następstwie zaprzestania prowadzenia przez to pierwsze działalności, na podstawie umowy, do której zawarcia zobowiązuje ustawodawstwo krajowe, nawet gdy klienci pierwszego przedsiębiorstwa mogą swobodnie decydować o niepowierzeniu drugiemu przedsiębiorstwu zarządzania swoimi papierami wartościowymi na giełdzie, może stanowić przejęcie przedsiębiorstwa albo części przedsiębiorstwa, jeśli zostanie wykazane przejęcie klientów, czego ocena jest zadaniem sądu odsyłającego. W tym kontekście nawet bardzo wysoka liczba klientów, którzy faktycznie przenieśli swoje rachunki, nie może sama w sobie być rozstrzygająca dla zakwalifikowania transakcji jako „przejęcia”, a okoliczność, że pierwsze przedsiębiorstwo współpracuje jako zależna spółka maklerska z drugim przedsiębiorstwem, nie ma co do zasady żadnego znaczenia.

Podpisy